

Keď pršia hviezdy

Pamätám si to len matne. Ten moment, ako sa moje bosé nohy dotýkajú zelenej trávy skropenej rosou, ktorá štekľí moje drobné chodidlá. Bolo to už dávno. Ani neviem, či je to pravda. Možno som si to len vymyslela na základe príbehov, ktoré som čítala, alebo to bol len sen. Nikto z mojich šiestich súrodencov si nič takéto nepamätá. Mne však príde, že niekedy dávno sme chodili von, no potom sme zrazu prestali. Nikdy som nepochopila prečo, ale rodičia nám vždy prísne zakazovali vychádzať von z domu. Od tých čias sú okná prekryté zaklincovanými doskami a dvere zamknuté na večné časy. Viem, že som chcela ísť von, ale jedna udalosť mi tento sen rozorvala na kúsky, keď tam raz rodičia odišli a už sa nevrátili, už nikdy. Moji šiesti súrodenci mi ostali na krku. Mohla som mať vtedy len do desať rokov, ale aj tak som bola schopná sa o všetkých postarať. Zásob sme mali hojne a odhadujem, že ešte pár rokov nám vydržia.

Ak je váš celý svet len pár miestností a pár ľudí, určite v ňom nemôžete žiť naplno. O všetkom, čo mi v živote chýbalo, som sa dočítala v knihách. Žila som v tých príbehoch, lebo môj vlastný životný príbeh nestačil, aby zasýtil dušu túžiacu po dobrodružstve. Príbehy o modrej oblohe, o kamarátstvach na celý život a prechádzkach horami. Ako keby zapĺňali prázdne miesto v mojej duši, ktorá netúžila po ničom inom, len aby boli skutočné. Moji súrodenci nemali to nutkanie. V ich životoch bolo jasne napísané, že byť stále vnútri je v poriadku, že je to normálne a von nechodíme. Ja som však mala spomienku, ktorá synchronizovala s tými príbehmi a vravela, že vonku je nádherne, a tak som sa rozhodla sa tam pozrieť. Bol to môj tajný sen, o ktorom nikto ani len netušil.

Vedela som, že keď v ten deň rodičia odišli, zamkli za sebou, ale bola som presvedčená, že kľúče mali dva. V jeden deň som prehľadala celý dom od povaly až po pivnicu s chabým odôvodnením, že proste niečo hľadám. Je pravda, že som našla pár kľúčov, ale ani jeden nepasoval. Môj sen sa vtedy zrútil a zahodila som ho do koša ako nepodarený obrázok. O pár rokov neskôr však ten obrázok niekto vybral a donútil ma nevzdať sa. Moja najmladšia sestra, ktorá mala možno nejakých päť rokov, mi raz doniesla ten kľúč. Náš vek sme nepočítali, možno sme mali, ale keď rodičia odišli, nikto nerozmýšľal, že sa natoľko stratíme v čase. Nevedeli sme, koľko je hodín, kedy je deň a noc, ani aký je rok, nieto ešte dátum.

Kľúč zapadol do dierky a ako som ho otočila, cítila som, ako hýbem niečím tvrdým a ťažkým. Potom som počula ten ostrý zvuk, ako sa západka uvoľnila. Cítila som, ako som blízko, a od odhalenia tajomstva ma delilo len stlačenie kľučky. Bála som sa, a tak som len priložila ucho na ťažké dvere. Počula som šum a šelest lístia sprevádzaný dunivým zvukom. Predstavila som si to ako vietor, ktorý sa hrá s konárkami

mohutného stromu. Bola som si istá, že je to to, čo sa opisovalo v príbehoch o krásnom nedeľnom ráne. Zrazu som mala pocit, že vidím cez dvere a zo zvukov som si predstavila celú scénu. Zavrela som oči a videla som zelenú trávku, ktorá je naklonená v jednom smere pod vplyvom vetra. Videla som vtáky, ktoré štebotali a obzobkávali bobuľový kríček. Piknikovú deku, na ktorej bol položený obrovský piknikový kôš, z ktorého sála vôňa čerstvo upečených koláčov.

Veľmi som sa bála stlačiť kľučku, ale mala som pocit, že to vonku ma tam nejak láka. Zrazu som nevníkala ani vreskoty súrodencov z ostatných miestností a ani som nevedela ako a moja spätená ruka stlačila kľučku. Srdce mi šlo priam vyskočiť z hrude a dvere sa začali pomaly otvárať. Očakávala som, že cez škáru hneď uvidím jasnú modrú oblohu, ale nebolo to tak. Dvere som otvorila dokorán a spravila som krok pred dom. Bola tma a pršali hviezdy. Z oblohy padali drobné ligotavé zlaté chumáčky niečoho trblietavého, čo sa po dotyku so zemou rozplynulo. Cítila som, ako sa mi dvíhajú líčka, a zrazu som sa doširoka usmievala. Bolo to nádherné. Všetko naokolo bolo čierne a pri žiari zlatého dažďa nebolo vidno nič iné. Vystrčila som ruku spod striedky a jeden zlatý chumáček mi padol na ruku, ktorú som bleskovo stiahla späť. Pálilo to. Pálilo, ale bolo to nádherné. Zrazu som matne počula, ako niekto volá moje meno, už ma zas niekto zháňal. Zavrela som dvere a pobrala som sa dnu. Nikomu som to radšej nepovedala.

Pamätám si, ako som vždy túžila ísť von a vidieť svet. Ten sen sa mi splnil, no nie tak, ako som si ho predstavovala. Myslela som si, že keď opustím dom, už sa tam nevrátim, ale to nebolo možné. O zlatom daždi sa však v tých príbehoch nepísalo, tento príbeh bol len môj.